Ч. 132. Середа 28 (15) червня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Революция в Лодзи.

На вчерашнім засіданю палати послів, що зачало ся о 4-ій годині по полудни, відкинула палата більшостию голосів наглячість внесеня пос. Шенерера, дотикаючого знесеня спільности з Угорщиною. Відтак приступлено до нарад над наглим внесенем Дашиньского, обіймаючим візване правительства, аби державні власти поводили ся людяно в границях Австриї з політичними збігцями, що глядають охорони перед переслідуванем російского правительства. В тій справі забрав голос п. Міністер внутрішних справ ґр. Биляндт-Райдт і заявив, що слідує: Більше менше від року еміґрация з Росиї до наших пограничних країв, особливо до Галичини незвичайно збільшила ся. За відомостию властий розвинула свою діяльність публична добродійна діяльність і її удало ся в дуже многих случаях принести полекшу нужді еміґрантів, а крім того в переважнім їх числі подати їм можність до дальшої подорожи. Кілько разів мусїли власти примінювати поліцийні приписи до тих виходцїв, переводили їх все з найбільшою лагідностию. Ні разу не відставлено до російскої границї дезертира. Гадаю — говорив п. Міністер — що правительство, власти, а особливо власти галицкі поводили ся все супротив еміґрантів з як найбільшою людяностию, отже не потребують аж окремого візваня, аби й на будуче так поводили ся. — Відтак ухвалила палата наглячість внесеня і само внесене. — По переведеню виборів до ріжнородних комісий приступлено з черги до другого читаня буджетової провізориї. Перший промавляв посол Кльофач. Він виголосив свою бесїду на половину по чески і по нїмецки і виступав остро против правительства за мниме упослїджене Чехів. — П. Міністер скарбу др. Козель обговорював буджет і висказав надію, що замкнене рахунків за рік 1905 викаже імовірно надвижку, хоч надвижка та буде невелика. На осїнну сесию заповів п. Міністер правительствене предложене закона о податку від спадщин і від даровизни. Промавляли ще пп. ґр. Дідушицкий, домагаючи ся ухваленя правительству вотум довіря і социялїст Ганіх, що заявив, що буде голосувати против предложеня. На тім дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників. Слїдуюче засїдане відбуде ся нинї.

Про дальші події в Лодзи доносять звідтам, що уличні борби на барикадах тревають дальше, головно на улицях Всхідній і Полудневій. Обі улицї окружені піхотою, котрій на поміч прибула також і артилерия. Вечерами панує цїлковита пітьма, бо всї лїхтарні порозбивані. Богато поліцийних офіцирів погибло. На войско кинено вчера знов дві бомби. На зелїзничім шляху Лодзь-Варшава висаджено у воздух два мости, аби спинити довіз войска. В многих місцях підложено огонь. — Инші донесеня кажуть: Забуреня розпочали ся від нищеня монопольових склепів т. є. державних шинків. Часть з них спалено, часть розбито. З двайцятьох кількох монопольових склепів в цїлій Лодзи оцїлїло від погрому ледве 4 або 5. На ріжних улицях і дорогах повирубовано значну часть телеґрафічних стовпів і ужито їх до будови барикад. Завдяки пітьмі працювали ворохобники над будованем барикад в ночи без перешкоди із сторони войска, котре аж рано здобувало їх. Доступ до барикад боронили розтягнені півперек улиць кольчаті дроти. Для скріпленя залоги прибуло пять полків піхоти. Загалом єсть тепер в Лодзи 6 полків піхоти і 4 полки кінноти. Число жертв не дасть ся обчислити. Богато ранених криє ся по домах, а стверджено також, що й убитих населене, особливо жидівске, старає ся укрити. Убитих і ранених із сторони войска навіть не можна догадати ся, бо власть держить то в строгій тайнї. Здаєть ся, що їх розмірно дуже богато. — Коло Лодзи зрабовано також двір вел. князя Кирила. Службу, що хотіла ставити опір, поубивано. Візваний полк войска з Лодзи прибув вже за пізно. Множество купців, фабрикантів і богатших людий поутікало з міста і з околиці. Страти, які потерпіла торговля і про-

Хрестини.

(З французского — Рене Базена).

— Жінко, хочеш, аби я ішов в таку непогоду, всюди повно снігу, а до того сьвіжого.

— Чи тобі коли перешкаджав сніг, коли ти ходив до мене?

— У вивозах десь єго повно намело.

— Ах, колиб тебе так почув бриґадиер Ґотфрід Барт; він сказав би, що Альзатцї боять ся снїгу.

Молодий чоловік здвигнув скоро раменами, немов би хотів сказати: „Що менї на тім зависить?“

— Впрочім — говорила она дальше. — Люї, мусиш таки іти; атже ти такий добрий християнин як я і не схочеш довше полишати дитини без хресту; малому вже вісїм днів... Іди, знеси єго на долину, поглядай собі з ним кума і куму, нехай єму задзвонить дзвін... Ах, як менї жаль, що я не можу зійти з тобою на долину і почути, як задзвонить дзвін при хрестї мого сина!

Молода жінка говорила то, лежачи на своїм альзатскім, оріховім ліжку, що стояло в кутї комнати під стїною, говорила з напів замкненими очима, бо ярке сьвітло денне разило єї. Єї розпущене волосе окружало просте воґезке лице селяньске, в котрім не було нїчого хорошого, як хиба сияюча молодість, здорова краска тїла і чудесна лагідність єї бурих очий, з котрих промавляла все цїла єї душа.

Она знала, що єї люблять і привикла, аби їй уступали. З поміж многих стараючих ся о єї руку вибрала побережника у одного богатого купця із Штрасбурґа, Альзатця чистої крови, котрому власть поручила надзір над приватними посїлостями в тій пограничній околицї, де вештало ся заєдно повно підозрілих волоцюгів і нїмецких пограничних урядників. І Люї Шмід дійстно не зависїв від лїсничих і жандармів свого округа, але був обовязаний шанувати їх і поздоровляти та на случай потреби давати їм притулок, бо вистало би було одної лиш жалоби, аби зробити єго підозріним, що держить руку з пачкарями або лїсними злодіями і тим способом позбавити єго права мешкати там високо на вершку гори, що виставав понад букові і смерекові лїси і не мав ніяких сусїдів крім дерев, хмар, снїгу і вітру.

Молода жінка мусїла мати немало відваги, аби перезимувати там на горі в самотї з чоловіком, далеко від цїлого сьвіта. Богато других дівчат з долини булн би на то не рішили ся і нерадо ішли би за чоловіком до тої пустки. Але она нїколи не жалувала ся. І певне для того, що всьо приймала так спокійно, з вдоволенем і розумом, мала дивний вплив на свого мужа.

Але сим разом, цїлком против свого звичаю, Люї якось отягав ся і не хотів жінки послухати. Сидів на низькім стільци в ногах постели і глядів то на жінку то на вікно, крізь котре видко було велику площу покриту білим, мягким снїгом, а за нею, край лїса, великі смереки, котрих галузє угинало ся під грубими верствами снїгу і котрі виглядали як чорні тїни під тою яркою кришею. Сухий, високий мужчина з огорілим від вітру і сонця лицем, з довгими бровами і глубоко осадженими очима не мав в собі нїчого молодечого, як лиш підкручений вус, по котрім можна було пізнати, що прикриває червоні уста молодця.

— Колиб ми не були такі бідні — сказав — то мали би які малі санчата.

— І щож би ти з ними зробив?

— Положив би на них дитину; бо й справдї, як я єї понесу? Я не умію, так як ти, держати дитину лиш на одній руцї, а до того там нинї тілько снїгу...

— Чи ти мужчина?! Як можна такою дрібницею так журити ся?

І она почала весело сьміяти ся та загорнула ся лїпше в своє покривало.

— Положи дитину до своєї мисливскої торби, она досить глубока і дитина буде там спати як в колисцї, безпечна перед зимном. А коли би обудила ся і заплакала, то подаш їй фляшку з молоком; дам єї тобі завинену в солому.

Побережник згодив ся вкінцї, здоймив зі стїни свою велику, жовту, шкіряну торбу, в котрій приносив звичайно з долини хліб і ин-

мисл за кілька днів забурень, не дадуть ся навіть обчислити.

Вчера, як доносить телєграма з Лодзи, почало житє в місті вертати до звичайного стану. Від рана пущено в рух всї фабрики. На улицях рух був досить оживлений. Приписи уладжуючі рух уличний будуть нинї оповіщені. До Лодзи прибув ґенерал-майор Оболєшев і віцеґубернатор з Пйотркова Райнгардт. З міста виїхало в суботу і в недїлю загалом 15.000 осіб, головно до сусїдних міст. Командантом сторожи безпечности на ґубернію пйотрківску іменований ґенерал Шатілов.

Так само як в Лодзи не обійшло ся і в Варшаві без уличних розрухів. Вчера від рана появили ся на деяких улицях численні громади робітників і домагали ся замиканя склепів і занеханя працї ремісників. В кількох улицях склепи дійстно позамикано і на улицях рух перехожих зменшив ся. В тих дїльницях скріплено войско і патрулї переходили безнастанно. Між годиною 1 а 2-ою войско кілька разів розганяло зібрані товпи і арештувало кількадесятьох демонстрантів. По другій годині прийшло до великого збіговища на ул. Крохмальній і там стріляно до войска. Войско ужило оружия і зранило одного чоловіка. В пятьох місцях знов побудовано барикади, котрі войско збурило.

Новинки.

Львів, дня 27 червня 1905.

— **II. Віцепрезидент** висшого суду кравевого др. Ів. Дилевский повернув з візитациї окружного суду в Самборі і обіймив урядоване.

— **Конкурс на рускі драматичні твори** розписав Видїл краєвий з реченцем до кінця грудня 1905. Твори з области драми, поважної комедиї і народних штук зі співами або без, мають бути написані чистим руским язиком і в такім обемі, щоби могли заповнити цїлий вечер представленя. Конкурсові твори треба присилати в згаданій реченци під адресою Видїлу краєвого у Львові, заосмотрені знаком або моттом автора, котре треба помістити також на замкненій коверті, містячій в собі в серединї імя, назвище і докладну адресу автора. Твори, оголошені вже друком, а також представлені на котрій небудь сценї, навіть аматорскій а також манускрипти писані власною рукою авторів або нечиткім письмом виключені з конкурсу. Також не припустить ся до преміованя творів авторів вже неживучих, хотяй би доси не були оголошені. До трех місяців по упливі конкурсового реченця слїдує рішенє конкурсу і призванє нагород окремою комісиєю конкурсовою, котра збере ся в Видїлї краєвім під проводом члена Видїлу краєвого д-ра Йосифа Верещиньского. Членами комісиї іменував Видїл краєвий професорів университету пп.: Дністряньского, Грушевского, Колесу і Студиньского, послів пп. Глядкука і д-ра Олесницкого, професорів гімназиї пп. Кокорудза, Іл. Огоновского і професора реальної школи п. Волод. Шухевича. Роздїлені будуть чотири премії в висотї 800, 500, 350 і 250 корон. Оповіщенє висліду в публичних часописях і виплата премії послїдує в цвітни 1906 р. Преміовані твори стають ся власностию товариства „Руска Бесїда“ у Львові з виключним правом представленя на сценї.

— **Нова ґімназия у Львові.** Львів дістане по вакациях VII. ґімназию, яку мають назвати ім. Мицкевича. Она буде містити ся в новім будинку при ул. Сокола. Сперву будуть низші 4 кляси, а з кождим роком буде прибувати по одній клясї.

— **Товариство „Народна Гостинниця“ у Львові** заключило з одною львівскою фірмою умову на будову готелю для згаданого товариства. Дім той буде триповерховий, в котрім найдуть поміщене готель, каварня, гостинниця і склепи.

— **Живцем під землею.** Ві второк минувшого тиждня завалило ся оцимброване закопу в Берне у Франциї, при чім двох робітників погибло на місци, богато було ранених, а один остав ся в ямі погребаний живцем. Богато робітників забрало ся сейчас до роботи, щоби засипаного добувати. Насамперед треба було засипаному достарчити воздуха і живности, бо працї над відгребанем мусїли довго тревати. В тій цїли треба було провертїти 16 і пів метра грубу верству камінну, щоби через ню подати живність. По чотирох днях справдї удало ся робітникам подати єму молоко і воду сельтерску — після припису лїкаря. Засипаний машиніст стратив в темнотї рахубу часу і через отвір сухим, тихим голосом питав ся своїх спасителїв, кілько тиждків він вже пробуває під землею. Через тих чотири дни і чотири ночи кормив ся він лише скапуючою зі стїн водою. Працюючих над єго виратованєм він безнастанними окликами і стуканєм заохочував до скоршої роботи. Робота над відгребанем йшла день і ніч. В понедїлок по полудни усунено послїдні трудности. Висохлого, з запалими очима і лицями, цїлком безсильного, найшли єго робітники майже без житя по 124 годинах погребаня під землею. Коли єго приликано до притомности, з плачем дякував він своїм спасителям і просив завести єго до дому до родини.

— **Нещастна пригода.** Ученик II. кл. IV. ґімназиї у Львові, 13-лїтний Жигмонт Іллечко, син зелїзничого кондуктора, стрілив в суботу на улици Каспра Бочковского з т. зв. ґумової „катапульки“. На улици грало ся кількоро дїтий, з яких одного, 6-лїтного Сїкановича, поцїлив Іллечко кусником зелїза в чоло. Ранений хлопчик упав без памяти і помер по 12 годинах. Причиною смерти було імовірно пукненє черепа. Малого убийника переслухано в поліциї і не арештовано єго задля неповнолїтности. Він звиняв ся в поліциї тим, що не бачив дїтий на улици.

— **Родинна драма.** З Кракова доносять: В суботу о годинї $6\frac{1}{2}$ вечером привезено до Кракова з Тржебині Володисл. Пісецкого, 28-лїтного урядника приватного, котрий застрілив з револьвера жінку і дїти, а відтак двома вистрілами в груди хотїв себе позбавити житя. Кулї застрягли в грудях. Тяжко раненого відвезено з зелїзничого двірця до суду, а звідтам до шпиталя.

— **Обманець.** До купця Розенмана, що має склеп з біциклями при ул. Короля Людвика у Львові, прийшов онодї якийсь молодий чоловік, одїтий в студентский мундур і представивши ся яко Йосиф Дрогомирский, ученик VII-ої кляси, замешкалий при ул. Паньскій ч. 12, визичив від него по зложеню 4 корон біцикль, який мав віддати по кількох годинах. Коли однако по означеним часї не являв ся, Розенман удав ся під вказану адресу, але тут пересьвідчив ся, що упав жертвою обманьства, бо в реальности при ул. Паньскій ч. 12 не мешкає ніякий ученик Дрогомирский. Купець віддав справу в руки поліциї.

— **Самоубийство під колесами поїзду.** Минувшої пятницї около 10-ої години рано кинув ся за стациєю в Тарнові під колеса поїзду 20-лїтний Станислав Воячиньский, що за кілька днів мав здавати приватно іспит зрілости. Воячиньский потерпів такі рани, що в дорозї до шпиталя помер. Причиною самоубийства мав бути сильний нервовий розстрій.

шу поживу, коли пора року була відповідна і дорога була лїпша як тепер в зимі.

Чверть години пізнїйше замкнув двері своєї хати за собою і пустив ся стежкою до ліса. Снїг був білий і пухкий; він покривав цїлу околицю аж до гір, що тягнули ся вздовж Рену і видавали ся Шмідови як великі покриті піском і піною мушлї. Тяжко буде з гори зійти. Вскорі вступив до ліса, що виглядав як великаньска галя з безчисленними стовпами, в котрій було нинї незвичайно тихо і мовчаливо. Мох, камінє, стежки, всьо то щезло. Вид був обмежений і навіть то, що можна було довкола бачити, не мало свого звичайного вигляду, порядок між сьвітлом а тїнию був нарушений, земля була блїдійша як небо, що виглядало як оловяне і котрого — здавало ся — можна було діткнути ся рукою.

Побережник пробовав дорогу своєю зелїзом окованою палицею; він перевісив свою мисливску торбу скісно через плечі і той виповнений, теплий мішок порушав ся від часу до часу на нїм. Люї Шмід часто спотикував ся о присипані снїгом корінї дерев, о камінє і кождої хвилї западав ся в снїг нераз аж по пояс.

Минувши ліс, доходило ся до яру, що тягнув ся поміж дві скали, що як зуби пили сторчали у воздух. Дорога туди і за погоди була невигідна і не конче безпечна. Вітер завіяв в ночи цїлий яр снїгом. Шмід знав небезпечність, на яку тепер виставляв ся, мимо того ішов відважно наперед, думаючи про поворот, що буде ще тяжший. Але ледве уйшов яких трийцять кроків, посовгнув ся обома ногами відразу. Він скрикнув з ляку, а крик той, котрого ніхто не чув, відбив ся відгомоном о стїни скал. Притискаючи мимохіть мисливску торбу до грудий, аби охоронити дитину, чув як нагле з шаленою скоростию суне ся снїгом в долину, а не мав сили нї можности тому оперти ся; в ушах єму шуміло і здавалось єму, що чує голос дзвонів.

Ясність ума і точність незвичайні при таких небезпечних для житя пригодах. Не лише що сейчас пізнав велику небезпечність, в якій находив ся, і подїлив єї на ті три части: студінь, пітьму і шалену скорість, але він побачив рівночасно з рідкою ясностию лице своєї жінки Розалії, що лежала в постели блїда і гадками линула за своїм маленьким синком, побачив всї доми в селї, де провів свої дитинячі лїта, побачив вітця, матїр, всїх своїх товаришів забав з молодих лїт, ба, він побачив і червоного когута, котрого так любив і котрий так був привязаний до него, що ходив слїдом всюди за ним, куди він повернув ся.

Тепер, в годинї, коли єго житє було в небезпечности, здавалось єму, що чує голосне піянє того свого товариша забав.... Але нараз він задержав ся; оцинив ся на вільній рівнинї під великим старим буком, напів заголомшений, з пораненими плечима і ногами, що в яких десятьох місцях були покалїчені. На щастє торба, яку він держав обома руками і хоронив, задержала єго сина, лише добре овинена солому фляшка з молоком випала з неї і відбивши ся о виставчий камінь, полетїла дальше в пропасть, забираючи з собою по дорозї маси снїгу, що сунув ся за нею розбитий в пух як дим за льокомотивою.

— Ну, ну, малий — сказав отець — не плач, нїчого; то лиш твій білий кожушок упав нам на плече.

Він пустив ся дальше, але дорога й тепер поміж буками була дуже прикра. Дитина лежала цїлком тихо в мисливскій торбі, упадок і шалена їзда з гори не збудили єї. Більше як годину тревало, заки Люї Шмід відкрив з білою снїжною площию широку, сїру загороду Тракан. То була перша загорода, як сходило ся в долину, деревляний будинок, що самітно стояв недалеко границї і містив в собі також шинок, внаслїдок чого любили до него заходити пачкарі. Велика утома, зимно, надія, що зможе осушити своє одїнє при огни, спонукали побережника повернути сюди. Він вийшов по трех східцях на ґанок і застукав до дверий.

Господиня, добродушна Альзатка, отворила, але на велике здивованє Шміда відхилила двері лише до половини і висуваючи голову, спитала обережно:

— Чого хочеш, Люї? І хто тебе так справив? Відповідай тихо!

Він оповів їй, чого зійшов на долину і що єму приключило ся.

Она відозвала ся напів усьміхаючись і напів поважно:

— Від двох годин сидить у нас бриґадиєр Барт. Він майже цїлком пяний і я не можу єго позбути ся.... Він дуже радо став би хрестним вітцем твого сина!... Ну, війди все таки до хати, коли не хочеш дальше іти.

Люї Шмід побачив в півсьвітлї комнати чоловіка, що мав на собі сїрий мундур з зеленими випустками граничного німецкого урядника. Він дав господинї знак, що хоче остати на дворі і випивши скоро чарку горівки, пустив ся в дальшу дорогу. Коли прийшов до парохіяльної канцелярії, був так змучений, що упав як би омлїлий. Так тревало то зо дві години.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць** оповіщує: „Gazeta Lwowska“ оголошує розписанє оферт на продаж старих, неужиточних материялів зелізних з зелізних доріг в літах 1905 до 1907. Оферти, зладжені на приписаних формулярах належить вносити до ц. к. Дирекції зелізниць державних у Львові, взглядно до дирекций, поданої в згаданім оголошеню найпізнійше до 6 липня с. р. до 12 години в полудне. Близші услівя тої продажи подані в „Gazet-ї Lwowsk-ій“ з дня 26 червня с. р., а можна о них також довідати ся в відділі III. ц. к. Дирекції зелізниць державних у Львові і одержати там приписаний формуляр на оферту.

В урядовій „Gazet-ї Lwowsk-ій“ розписано конкурс на посаду лікаря зелізничого в Загірю з речинцем вношеня подань до 10 липня 1905.

Конкурс.

— **Виділ філії руского Товариства педаґоґічного в Коломиї** розписує отсим конкурс на приняте питомців до бурси Товариства на рік шкільний 1905/6.

Услівя приняття:

1. Батько (опікун) мусить бути членом руского Товариства педаґоґічного. (Річна вкладка 1 корона).
2. Кождий питомець мусить бути зовсім здоровий, що потвердять оглядини лікарскі з початком шкільного року.
3. Виділ приниме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи в науці дають повну запоруку, що они вивчать ся на пожиточних членів суспільности. — Першеньство мають ученики відзначаючі.
4. Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори; з тої причини, що куплена на бурсу хата обтяжена довгами, з котрих майже трету часть треба сплатити в протягу 2 до 3 літ, виносить доплата в році шкільнім 1905/6 найменше 16 корон місячно.
5. Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лікаря, пранє і купіль в сумі 16 корон.

До подання о приняте долучити треба:

1. Сьвідоцтво шкільне петента з послідного півроку.
2. Деклярацию, в котрій батько (опікун) ученика з'обовяжесь виразно умовлену суму за поміщенє сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити.
3. Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся у 6 пар біля, 4 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток, 4 ручники, сїнник, подушку, ковду і коцик до накриваня, порядне одінє, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля має бути виразно назначена повним назвиском питомця.

При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед зарядом, що всьо потрібне має, а еслиби не було всьо в порядку, може виставити ся на неприняте в послідній хвили. Всї питомці обовязані по змозї користати з науки сьпіву, рисунків і ґімнастики.

Питомцям буде вільно мати поза бурсою лише у виїмкових случаях лекциї за дозволом заряду.

Поданя треба вносити на адресу голови філії руского Товариства педаґоґічного в Коломиї, ул. Собєского ч. 64, найдальше до дня 10 серпня 1905 р.

Всї бувші питомці мають опять внести поданя.

В Коломиї, дня 24 червня 1905 р.

За Виділ Товариства:
Філія руского Товариства педаґоґічного в Коломиї.

Прокіп Москович, голова.
Корнило Посацкий, секретар.

Телеґрами.

Петербург 27 червня. Мобілізация вже заряджена. В Москві цілком явно відбувають ся приготовленя до мобілізациї. Урядове оповіщенє єї послїдує дня 29 с. м. Однако мобілізация не обмежить ся на однім окрузї московскім. Вслїд за тим має бути оповіщена в о крузї київскім. Справа мобілізациї в инших округах буде зависїти від ходу мирових переговорів.

Льондон 27 червня. Тутешні часописи доносять, що Японія відкинула предложенє перемиря; отже війна буде вести ся дальше.

Льондон 27 червня. Льондоньскі часописи довідують ся, що залога Владивостока виносить 3 корпуси армії. Кождого дня прибуває зелізницею тисяч вояків для скріпленя залоги. В порті стоять два панцирні кружляки, 5 торпедових лодок і 3 лоди підводні.

Петербург 27 червня. В Лодзи і в окрузї проголошено стан облоги. Ґенерал-ґубернатор варшавский Максимович одержав право військової власти, котру може переносити на инші особи після свого вибору. Дотичний царский указ поручає сенатови виданє потрібних заряджень, а Трепови виповненє указу.

Ґенуа 27 червня. Минувшої ночи около 200 демонстрантів явило ся перед росийским консулятом і устроїли демонстрацию. Обкинули будинок консуляту камінєм і вибили всї шиби. Заки надійшла поліция, демонстранти розбігли ся.

Коли прийшов знов до себе, дожидала єго несподіванка. З цілого села зійшли ся приятелї, самі Альзатцї ріжного віку, навіть ті, що займали в селї найперші становища, аби взяти участь в хрестинах малого Шміда. Всї они стояли коло мешканя сьвященика по противній стороні, при входї до церкви. З церкви вийшов старий церківник з сьвічкою украшеною стяжкою і пійшов до теплої кухні, посеред котрої побачив Шмід господиню сьвященика і держала на руці дитину. І Люї Шмід ледве пізнав свого сина в білій похрестній одежи, яку позичила котрась із сводчок. Малий мав на голові білий чепець, довгу з муслину в цьвіти одежину і білі панчошки. Свояки явили ся всї, старі, середного віку і молоді, а дївчата були всї в сьвяточних одягах і на хороших, білявих і чорнявих головках мали чорні альзатскі капелюхи, що були два рази більші як їх голови.

Сьвященик взяв Люїса Шміда за руку і єго широке добряче лице сияло радостию і зворушенєм, що удалось єму зробити несподіванку.

— Послухай — сказав до молодого побережника — чи то не хороша музика?

Дзвони церкви дзвонили, а дзвонили так хорошо, так мягко, так повно, весело, живо і довго, як лиш при дуже великих торжествах, або при хрестинах дуже богатих людий, дзвонили так сердечно і весело, що воробцї під кришами домів повиставляли здивовані головки і цьвірінкаючи питали, чи то може надходить весна а з нею Великдень.

— Я хотів тобі подякувати, Люї Шмід — сказав сьвященик — за те, що ти прийшов. То доказ твоєї віри і твого геройства. Ти дав всїм хороший примір християньскої покори і християньского послуху. І я не хочу остати за тобою.

Хрестини малого Шміда були хорошим торжеством і коли скінчили ся, плили сльози радости по сухих, обгорілих лицях вітця.

— Ах — сказав — то було майже за красне для нас і я жалую лиш одного, що Розалія не могла нїчого з того бачити і чути.

Однако було призначено, що в тім дни бажаня одного чоловіка мали виповнити ся.

Коли ладжено ся в дорогу до дому, побачив Люї Шмід, що двох хлопців з церковного хору убирали свої чоботи і взяли за окована зелізом палиці, аби єго провести. Один з них, вже сильний і широкоплечий наробок, показав єму сьміючи ся єго мисливску торбу, котру якась незвістна рука прикрасила двайцятьма червоними рожами з муслину. Другий хлопець мав дуже повні кишені. „Харч на дорогу“ подумав побережник. Але він помиляв ся. Молодший хлопець мав два дзвінки в кишенях, котрі при кождім кроцї видавали срібний голос.

І стало ся, що всї три ішли серед погідної і ясної зимової ночи, при сьвітлї звізд, вийшли на гору і що Розалія несподівано почула голос дзвонів, що доносив ся до неї від сторони лїса і чим раз більше наближав ся. І Розалія притиснула охрещеного свого синка, що спокійно спав в мисливскій торбі, до своїх грудий, а єї очи засияли радостию і зворушенєм.

НАДІСЛАНЕ.

— **Книжки на нагороди для шкільної молодежи.** Ц. к. краєва рада шкільна порішила поручити отсї видавництва руского Товариства педаґоґічного у Львові на нагороди пильности і до шкільних бібліотек для молодїжи народних і виділових шкіл: 1. „Анґлійскі казки“, з росийскої мови перевів Любомир Селяньский. Львів 1902. Ціна 24 с. 2. Е. Ярошиньска: „Повістки для молодїжи“, Львів 1902. Ціна 24 с. 3. „Збиточник Ґумфрі“, оповіданє з анґлійского, Львів 1904. Ціна 70 с. 4. „Робінзон Крузо“, на основі ориґіналу і переводів зладила К. М. Львів 1903. Ціна 1 К 50 с. 5. „Істория куска хлїба“, переробка з французского, листи до молодої дївчини. Львів 1903. Ціна 50 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).